

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Krajina pro život, spolek**
se sídlem Bohumila Kavky 933, Průhonice
zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou
se sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10 – Vršovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2022, č. j. MZP/2022/500/2699, sp. zn. ZN/MZP/2022/500/290,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou, ve znění doplnění ze dne 13. 2. 2023, domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále také „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí (dále také „MHMP“ nebo „Magistrát“), ze dne 13. 6. 2022, č. j. MHMP 1083813/2022, sp. zn. S-MHMP 2115832, jímž bylo rozhodnuto po provedeném zjišťovacím řízení podle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon EIA“) tak, že záměr oznamovatele Retail Park CZ 2, s.r.o. (dále též „Oznamovatel“ nebo „Navrhovatel“), vyhotovený

zpracovatelem EKOLA group, spol. s r. o. (dále též „Zpracovatel“), s názvem „Obchodní centrum Šeberov“ (dále též „Záměr“), nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona EIA.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zejména vyplynulo, z jakých důvodů žalovaný na podkladě spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neshledal odvolací žalobce námitky opodstatněnými, a proč je považoval za liché, mylné a vyvrácené. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nepředložil podklady a neuvedl skutečnosti, na kterých se zakládají jeho úvahy o nepřipustnosti záměru, a jež by tak zpochybnil předložené oznámení Záměru a prvostupňové rozhodnutí MHMP. Prvostupňové rozhodnutí bylo dle žalovaného vydáno na základě oznámení Záměru, několika odborných studií autorizovaných osob a došlých vyjádření. Magistrát vypořádal všechny připomínky v rámci zjišťovacího řízení dostatečně, a i přes to, že se žalovaný plně neztotožnil s formou, jakou využil komentář Zpracovatele oznámení k vypořádání připomínek, věcně ale považoval závěry MHMP za správné, proto odvolání nevyhověl.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě předně tvrdil nezákonnost prvostupňového rozhodnutí z důvodu hrubého porušení § 7 odst. 6 zákona EIA, neboť v něm chybí úvahy, kterými se MHMP řídil při hodnocení zásad uvedených v příloze č. 2 zákona EIA. Měl za to, že žalovaný jeho odvolací námitky zamítl bez náležitého odůvodnění, většinou zcela obecně a mnohdy v rozporu s dokumentací a evidentní realitou. K průkazu své aktivní legitimace poukázal na § 7 odst. 9 ve spojení s § 3 písm. i) bod 2 zákona EIA s tím, že vznikl dne 8. 2. 2006, za účelem ochrany přírody a krajiny v České republice, veřejného zdraví a životního prostředí.
4. *První žalobní námitkou* žalobce namítal nesprávné posouzení jeho odvolací námitky, spočívající v projednávání Záměru členem Rady hl. m. Prahy pro oblast životního prostředí P. H., který dle dostupných informací prosazoval zájmy organizované zločinné skupiny, jako námitky systémové podjatosti, ačkoli žalobce systémovou podjatost nenamítal. Netvrdil, že zde existuje podjatost rozhodujících úředníků v důsledku jejich zaměstnaneckého poměru k subjektu veřejné správy (např. k územnímu samosprávnému celku), který má k projednávání věci vztah, nýbrž upozornil na některé nelogické a podezření vzbuzující formulace prvostupňového rozhodnutí, které mohou být důsledkem zásahů zločinné skupiny. Tvrzení žalovaného, že žalobce v odvolání nepředkládá další indicie, neodpovídá textu odvolání, neboť upozornil na podezřelý fakt, že MHMP vydal napadené rozhodnutí se závěrem, že Záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí, ačkoli příslušný orgán ochrany veřejného zdraví dospěl ve vyjádření č. j. HSMP00296/2022/Her k závěru (poznámka soudu - dále též „vyjádření ČIŽP“), že v aktuálně předložené variantě není Záměr z hlediska zájmů chráněných OOV akceptovatelný. Žalobce považoval za překvapivé i vyjádření Oddělení ochrany ovzduší, které nemá k Záměru připomínky, ačkoli Záměr způsobí překročení imisních limitů. K tomu poukázal na Metodiku Ministerstva vnitra ČR k § 14 správního řádu.
5. Ačkoliv systémovou podjatost v pravém smyslu nenamítal, popsal objektivně vnímatelné projevy vůle či jednání, na jejichž základě vznikla určitá a nikoli nízká míra podezření. Měl za to, že na něj nedopadá povinnost předkládat konkrétní indicie, podklady či důkazy, není nutné, aby prokázal skutečný poměr úřední osoby k rozhodované věci. Uvedl, že těžko

může disponovat informacemi o vnitřní organizaci zločinné skupiny, takový požadavek žalovaného je neoprávněný a potažmo je neoprávněné zamítnutí této námitky.

6. Ve *druhé žalobní námitce* žalobce tvrdil, že prvostupňové rozhodnutí zjevně straní Navrhovateli, když MHMP nekriticky přejímá veškeré předložené podklady Oznamovatele a staví na nich své závěry, zatímco prakticky veškeré informace a námitky z vyjádření veřejnosti i dotčených orgánů bagatelizuje či se jimi vůbec nezabývá, přičemž tak činí bez odpovídajícího zdůvodnění. Z určitých formulací lze dle žalobce dospět k závěru, že Oznamovatel je autorem celého prvostupňového rozhodnutí. Nerovný přístup MHMP k argumentům stran navozuje silný dojem

jeho podjatosti a budí nedůvěru veřejnosti k nezávislosti správního rozhodování. Postup MHMP je v příkrém rozporu se zásadou rovného postavení dotčených osob a nestrannosti podle § 7 odst. 1 správního řádu (poznámka soudu – zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žádné z dotčených osob nebyla upřena její práva v rámci procesu EIA, resp. zjišťovacího řízení, přičemž MHMP veškerá došla vyjádření k oznámení v napadeném rozhodnutí shrnul. Orgán vedoucí zjišťovací řízení však není pouhým shromažďovatelem podkladů, jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 7. 2019, č. 5 A 105/2018, kde je odmítnuto i nekritické přejímání podkladů oznamovatele. Žalobce z rozsudku citoval a dále uvedl, že Zpracovatel je minimálně nepřímě zainteresován na výsledku zjišťovacího řízení, neboť oznámení zpracovává na objednávku Oznamovatele. Závěry Zpracovatele nelze samy o sobě bez kritického zhodnocení i bez přihlídnutí k dalším dostupným podkladům považovat za dostatečné ve smyslu § 3 správního řádu pro závěr, že Záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Správní orgány by rezignovaly na ochranu veřejného zájmu, vycházely-li by toliko z podkladů, které jim předestřel Oznamovatel, jenž má přirozeně zájem na tom, aby jeho záměr nemusel být podroben dalším procedurám. Žalobce dále s odkazem na zmíněnou judikaturu zdůraznil, že zjišťovací řízení podléhá základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 až 8 správního řádu, není pouhým formálním shromažďováním podkladů a jejich bezobsažným hodnocením, naopak se v něm uplatní zejména zásady zjišťovací a materiální pravdy. Správní orgán nevychází jen z podkladů předložených oznamovatelem, ale zohledňuje i všechny další dostupné podklady v potřebném rozsahu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dostupnými podklady nejsou tak pouze podklady, které předložil oznamovatel v rámci oznámení, ale jedná se i o podklady, které jsou správnímu orgánu dostupné jako profesionálovi v oboru posuzování vlivů na životní prostředí, nebo které si správní orgán zajistí (resp. musí zajistit) za účelem úplného a řádného posouzení předloženého oznámení. Žalobce podotkl, že ačkoli mu dal žalovaný do jisté míry za pravdu, nebránilo mu to v potvrzení prvostupňového rozhodnutí. Tvzení žalovaného, že vyjádření obdržena v průběhu zjišťovacího řízení neobsahovala dostatečně odůvodněné argumenty k požadavku dalšího posuzování záměru, a proto jim MHMP nemohl vyhovět, neodpovídá obsahu spisu a textu prvostupňového rozhodnutí. MHMP ignoroval nebo popíral tvrzení a informace, které by ohrožily vydání závěru, že záměr nebude podle zákona EIA posuzován – to se týká např. hlukové a imisní situace.

7. Prvostupňové rozhodnutí tak straní Navrhovateli, a žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. Proto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro absenci odůvodnění.

8. Ve *třetí žalobní námitce* žalobce namítal nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí. Uvedl, že se MHMP u mnoha námitek ztotožnil s jejich vypořádáním Zpracovatelem. Takto povšechné konstatování ale postrádá zákonem a judikaturou řádné odůvodnění, kdy MHMP nespecifikuje úvahy, které ho k tomu vedly. „Outsourcování“ vypořádání námitek je nepřijatelné a nezákonné. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 A 143/2001. Žalovaný v napadeném rozhodnutí absenci správních úvah v prvostupňovém rozhodnutí přímo nekomentoval, pouze v obecné rovině konstatoval, že v postupu MHMP nespátřuje nezákonnost či znaky porušení základních zásad činnosti správních orgánů dle § 2 až § 8 správního řádu. Uvedené je dle žalobce v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45.
9. Prvostupňové a žalobou napadené rozhodnutí tak nesplňují požadavky výše citované judikatury a jsou proto nepřezkoumatelná a tudíž nezákonná.
10. *Čtvrtou žalobní námitkou* žalobce napadal nekompletní hodnocení kumulace s jinými záměry. Tvrdil, že v námitkách a odvolání poukázal na další rozsáhlé záměry s potenciálem významného vlivu na životní prostředí v oblasti, které nebyly Oznamovatelem zahrnuty. MHMP převzal komentář Zpracovatele, v němž je zpochybněn požadavek na započítání předpokládaného

rozvoje oblasti kolem připravovaného Exitu⁴ a Vestecké spojky. V prvostupňovém rozhodnutí je citován komentář Zpracovatele, že aktuálně nejsou dostupné informace o probíhající projekční přípravě stavby, která by zajistila její dokončení dříve než po roce 2030. Žalobce přitom ve svém odvolání poukázal na to, že stavební úřad MÚ Černošice již vede řízení o vydání územního rozhodnutí pro Exit 4 a Vesteckou spojku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedená nepravdivá tvrzení nerefletoval, a namísto toho odkázal na ZÚR Středočeského kraje, které podmiňují zprovoznění Vestecké spojky zprovozněním úseku 511 SOKP. Citovaná argumentace je účelová a zavádějící, neboť Exit 4 leží na katastru HMP a tedy mimo území podléhající ZÚR Středočeského kraje. Argumentace žalovaného přesahuje rámec tvrzení Oznamovatele a je tedy mimoběžná a zavádějící. I pokud by zprovoznění Exitu 4 bylo podmíněno zprovozněním PO 511, stále jde o období v časovém horizontu Záměru, nikoli po roce 2030. V prvostupňovém rozhodnutí je přitom citováno vyjádření zástupce investora, dle něž jsou doloženy stavy před realizací a po realizaci okruhu PO 511, jelikož se jedná o stavbu, u které je reálně očekáváno zprovoznění v horizontu roku 2026. U Vestecké spojky a Exitu 4 běží územní řízení a ZÚR Středočeského kraje umožňují souběžnou realizaci s PO 511, lze tak předpokládat i současné uvedení do provozu. Žalovaný a MHMP pominuli žalobcem předestřený nárůst objemu dopravy v předpokládaném provozu na D1 po realizaci Vestecké spojky, z vyjádření žalovaného vyplývá, že dopad provozu generovaného dopravou přivedenou do oblasti prostřednictvím Exitu 4 a potažmo Vesteckou spojkou ve střednědobém horizontu uvažován není, a neplatí tak tvrzení uvedené v rozhodnutí žalovaného, že záměry, u kterých lze předpokládat možnost vzniku kumulativních vlivů Záměru, byly zahrnuty.

11. K tvrzení žalovaného, že v horizontu naplnění ÚP hl. m. Prahy (rok 2040) je uvažováno kompletní naplnění území v souladu s plochami s rozdílným způsobem využití dle územního plánu, tedy včetně dopravních staveb Exitu 4 a Vestecké spojky s těmito stavbami souvisejícího rozvoje území, není v souladu s vyjádřením IPR č. j. 4808/21. Dle něj zpracované údaje intenzit automobilové dopravy nezohledňují plně skutečnost, že v širší

spádové oblasti je zájem některých investorů o vyšší míru využití území, než předpokládá platný ÚP hl. m. Prahy či změny funkčního využití ploch v některých lokalitách. Tož se projevuje podanými podněty na změnu platného ÚP hl. m. Prahy.

12. Dle žalobce z vyjádření IPR nevyplývá plné zahrnutí dopravy z rozvojových ploch navázaných na Exit 4 a Vesteckou spojkou, ale vyplývá z něj, že proces zhušťování výstavby bude dále pokračovat. Za koncepční problém lze tak považovat právě to, že Záměr je umístován v rozporu s územním plánem.
13. *Pátou žalobní námitkou* žalobce namítal nedostatečné vypořádání námitky rozporu umístění Záměru s územním plánem. Přitom již v odvolání namítal, že se MHMP nevyjádřil k požadavkům Odboru územního rozvoje. Z vyjádření č. j. MHMP 1453370/2021 vyplývá, že nebylo hodnoceno, zda je splněn nezbytný předpoklad podmíněného využití. Dle žalobce je vyloučené, aby bylo hodnověrně posouzeno splnění předpokladů podmíněně přípustného využití, aniž by došlo k posouzení záměru podle zákona EIA. Žalovaný toliko konstatoval, že obecně soulad s územně plánovací dokumentací nesouvisí s vlivem záměru na životní prostředí a zdraví obyvatel a musí být řešen především v navazujících řízeních. Toto obecné vyjádření ale nedopadá na tento konkrétní případ, kdy dochází ke změně izolační zeleně a městské a krajinné zeleně na zastavěné a provoz generující plochy. Navržená změna tedy bude mít jednoznačně negativní dopad na životní prostředí. Podle výše zmíněného vyjádření MHMP (č. j. 1453370/2021) je technická či dopravní infrastruktura přípustná pouze, převažuje-li zájem na jejím umístění nad ostatními zájmy a nedojde-li ke znehodnocení nebo ohrožení využitelnosti dotčených pozemků, což je nutné doložit a zdůvodnit. Tato námitka byla zcela pominuta jak v prvostupňovém, tak v žalobou napadeném rozhodnutí. Věřohodné vyhodnocení přítomnosti veřejného zájmu je realizovatelné pouze v rámci posouzení záměru postupem podle EIA, neboť jej nelze učinit bez

účasti veřejnosti. Prošel-li územní plán hodnocením vlivu na životní prostředí (SEA), navržená změna využití, která směřuje ke zhoršení životního prostředí, by měla projít ekvivalentním hodnocením dopadů na životní prostředí (tedy procesem EIA).

14. Je nemožné, aby byla otázka veřejného zájmu hodnocena bez účasti veřejnosti, k čemuž směřuje výrok prvostupňového rozhodnutí, že Záměr nebude posuzován dle zákona EIA.
15. V *šesté žalobní námitce* žalobce tvrdil podhodnocený odhad dopravy v oblasti. Tvrdil, že pokud žalovaný toliko konstatoval, že Oznamovatelem byly předloženy dostatečné podklady pro vyhodnocení vlivu záměru na emisní a hlukové zatížení předmětné lokality spojené s dopravní zátěží, přešel tak konkrétní odvolací námitky žalobce čistě obecně, jeho rozhodnutí je tudíž v tomto bodě nepřezkoumatelné. K tomu žalobce opětovně odkázal na právní názor NSS v rozsudku ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45.
16. V *sedmé žalobní námitce* žalobce považoval za spekulativní odhad přetažené dopravy. Měl za to, že efekt přetažené dopravy, tj. cest, které se na síti již nyní odehrávají, pouze se doplní o nový cíl, případně jsou již přesměrovány na nový cíl, je aplikován proto, aby splnil požadavek minimalizace zdrojové a cílové dopravy záměru, neboli aby dopravní zátěž snížil čistě teoreticky. Již v odvolání namítal, že předložený odhad přetažené dopravy na úrovni 35 %, je nepodložený, neboť zde není uvedena úvaha, která by takto vysoký odhad

ospravedlňovala. Žalovaný tuto námitku opět přešel obecnými sděleními a s otázkou nedoloženosti výše přetažené dopravy se nevypořádal.

17. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že umístění nového záměru do dopravně zatíženého prostředí bude mít negativní vliv i na dopravu, která by bez něj místem projížděla nedotčená.
18. *Osmou žalobní námitkou* žalobce namítal nelogičnost dopravního modelu. Uvedl, že v odvolací argumentaci zvýšení zatížení ulice Na Jelenách odůvodnil tím, že uvedl, že většina návštěvníků se bude snažit odjet kratší cestou směrem ke svému bydlišti, tedy severním výjezdem ulicí Na Jelenách, neboť větší množství rezidencí se nachází severním směrem na Jižní Město. Nadto budou tento výjezd využívat také zákazníci směřující k dálnici D1. Výjezd ulicí na Jelenách tak bude více, nikoli méně, zatížený. Ulicí k Hrnčírům bude jižním směrem odjíždět menší část návštěvníků, protože více rezidenčních oblastí se nachází směrem na Jižní Město. Dle předložených DIP je provoz na ulici Na Jelenách přibližně dvojnásobný ve srovnání s ulicí k Hrnčírům.
19. Dle žalobce z dokumentace ani žalovaného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu by měla většina zákazníků odjíždět oproti evidentní logice právě ulicí K Hrnčírům.
20. V *deváté žalobní námitce* k nadlimitní hlukové zátěži žalobce poukázal na negativní stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy, orgánu ochrany veřejného zdraví, ze dne 27. 1. 2022, č. j. HSHMP 00296/2022/Her (dále též „HS MHMP“), kterým bylo požadováno doplnění dokumentace, bylo odmítnuto navýšení hlukových limitů z titulu staré hlukové zátěže a byl vyjádřen nesouhlas s realizací záměru v předložené podobě. Dle tohoto stanoviska je další navýšení nadlimitní hlukové zátěže v rozporu s judikaturou, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011-246, nelze bez dalšího umisťovat další stavby do již nadlimitně zatíženého území, které svým provozem přispějí, byť k minimálnímu navýšení hlukové zátěže. V aktuálně předložené variantě je dle stanoviska záměr z hlediska zájmů chráněných OOVZ neakceptovatelný.
21. Dle žalobce je otázka hluku z hlediska ochrany životního prostředí zásadní. Zástupce investora zpochybnil vyjádření HS MHMP a pustil se i do hodnocení otázek, které jsou zcela mimo jeho

kompetenci, když např. uvedl, že na tento případ nelze použít HS MHMP citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011-246. Žalobce namítal, že Magistrát zcela převzal argumentaci zástupce investora, a toliko sdělil, že se s vypořádáním Zpracovatele ztotožňuje a považuje tímto připomínky HS MHMP za zodpovězené. Žalovaný se s námitkami žalobce, že záměr z hlediska hlukové zátěže nelze povolit, že outsourcování vypořádání námitek je nepřípustné, že úřad musí své stanovisko náležitě vysvětlit, a že správní úřad není povolán zpochybňovat stanovisko OOVZ s ohledem na názor investora, a také s návrhem žalobce na řešení nedostatků úpravou záměru tak, aby zákazníci k dopravě používali výhradně stávající MHD, vypořádal opětovně povšechně, aniž by se vypořádal s jednotlivými konkrétně namítanými nedostatky prvostupňového rozhodnutí a namítanými nedostatky podkladů žadatele, na které upozornil HS MHMP.

22. Dle žalobce měl Magistrát už jen na základě předloženého negativního vyjádření HS MHMP zjišťovací řízení ukončit dle § 7 odst. 5 zákona o EIA s konstatováním rizika významných negativních vlivů a požadovat posouzení vlivu Záměru.
23. V *desáté žalobní námitce* žalobce tvrdil, že žalovaný ignoroval jeho jednotlivé konkrétní argumenty v otázce nepřipustnosti užití argumentace starou hlukovou zátěží a přistoupil k jejich paušálnímu a blíže nespecifikovanému zamítnutí. Žalobce ale již v odvolání namítl a podrobně odůvodnil, včetně výpočtu konkrétních hodnot, proč není možné pro povolení nového záměru v prostředí překročených hlukových limitů použít argumentaci tzv. starou hlukovou zátěží, a proč by mělo ve vztahu k předloženému akustickému posouzení EKOLA group platit vyjádření HS MHMP. Pokud žalovaný uvedl, že akustické posouzení EKOLA group prokázalo možnost použití limitu staré hlukové zátěže, a to v souladu s platnou legislativou, a že tímto bylo překonáno vyjádření HS MHMP, měl žalobce za to, že vyjádření HS MHMP bylo vypracováno právě na základě žalovaným citovaného akustického posouzení EKOLA group ze září 2021, proto jím nemohlo být překonáno.
24. Investorem citovaný přípis Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 15. března 2022, č. j. MZDR9485/2022-2/OVZ, je dle žalobce obecný a k záměru se nevyjadřuje, tudíž ani nevyvrací nesouhlasné vyjádření HS MHMP. Žalobce přisvědčil stanovisku HS MHMP a také považoval za zcela nevěrohodné, aby při nárůstu dopravní zátěže ulice K Hrnčírům z 5 100 vozidel denně v roce 2000 na 15 600 vozidel denně v roce 2025 došlo k nárůstu hlukové zátěže pouze o 0,4 dB. K tomu poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2009, č. j. 12 Ca 66/2006-77, podle nějž došlo-li k podstatnému navýšení dopravy, tedy zdroje hluku, nelze hovořit o staré hlukové zátěži, neboť staré hlukové zátěži by bylo možno hovořit jen v případě, pokud by se zdroj hluku v podstatné míře nezměnil. Jelikož je dle žalobce nárůst objemu osobní dopravy v několika násobcích původního stavu zaznamenaný v ulici K Hrnčírům podstatný, nelze navyšovat hlukový limit z titulu staré hlukové zátěže. Pokud jde o závěr žalovaného, že nebude docházet k překročení hygienických limitů staré hlukové zátěže a požadavek HS MHMP není důvodný, žalobce podotkl, že nic takového nebylo jím ani HS MHMP namítáno.
25. *Jedenáctou žalobní námitkou* ve věci nadlimitní imisní zátěže území žalobce tvrdil, že žalovaný v rozporu s textem prvostupňového rozhodnutí a předloženou dokumentací dospěl k závěru, že vlivem realizace a provozu záměru nedochází k překračování imisního limitu u žádné ze sledovaných charakteristik. Již prvostupňové rozhodnutí přitom MHMP uvádí, že je překračován limit pro denní koncentrace částic PM₁₀ a pro roční koncentrace benzo(a)pyrenu, přičemž dle modelových výpočtů k roku 2025 lze i ve výchozím stavu očekávat nadále překračování imisního limitu pro denní koncentrace částic PM₁₀ a pro roční koncentrace benzo(a)pyrenu. Záměr dle žalobce povede k dalšímu nárůstu koncentrace těchto polutantů, neboli dojde k dalšímu zhoršení nezákonného stavu.
26. Žalobce dále citoval závěry MHMP a namítal nedostatečnost kompenzačních opatření, neboť slíbené listnaté stromy nejsou v zimním období schopny plnit tvrzenou kompenzační funkci. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného, podle nějž nejsou kompenzační opatření zákonem vyžadována s tím, že Záměr je umisťován i mimo zastavitelné území do ploch zeleně. Dále uvedl, že také dle ČIŽP jsou navrhovaná opatření nedostatečná. K tomu poukázal na stanovisko ČIŽP na str. 39 prvostupňového rozhodnutí. Z vyjádření zástupce investora k tomu žalobce dovodil, že možná tato opatření ani nebudou realizována, neboť ke kompenzaci v podobě výsadby zeleně dojde toliko v případě, že to podmínky území vzhledem k nadzemnímu vedení VVN vč. ochranného pásma dovolí.

27. Ve *dvánácté žalobní námitce* žalobce namítal nesprávné hodnocení situace zvláště chráněných druhů. Tvrdil, že orgán ochrany ŽP není povolán ke zpochybňování statutu zvláště chráněného druhu dle vyhlášky č. 395/1992 Sb., jako se tomu stalo v prvostupňovém rozhodnutí. Tam se uvádí, že pozorovaný čmelák zemní (*bombus terrestris*), čmelák rolní (*bombus pascorum*), čmelák skalní (*bombus lapidarius*) a čmelák zahradní (*bombus hortorum*) jsou druhy obecné, nikterak ohrožené a hojné. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal, ani se nijak nevypořádal se žádostí žalobce, aby byla v souladu se zákonem vydána příslušná výjimka. Žalovaný zároveň nevyhověl požadavku žalobce, aby byla základní doporučení k záchraně přítomných zvláště chráněných živočichů převzata do výroku rozhodnutí jako závazné podmínky pro následující fáze povolovacího procesu, což žalovaný přešel sdělením, že tato doporučení jsou součástí záměru, a tudíž se s jejich realizací a naplněním automaticky počítá.
28. Žalobce k tomu dále uvedl, že se stavební úřady v praxi obsahem oznámení záměrů pro zjišťovací řízení nezabývají, a nelze tak s realizací těchto doporučení automaticky počítat.
29. Žalovaný dále ignoroval jeho námitku, že záměr má být umístěn do ploch určených k plnění funkce ochranné a izolační zeleně, která má sloužit mimo jiné jako útočiště živočichů v dopravně přetížené oblasti, a tudíž je nutné preferovat využití v souladu s účelem stanoveným územním plánem, nikoliv využití podminěčně přípustné.
30. Ve *třinácté žalobní námitce* k otázce opatření pro adaptaci na klimatické změny žalobce konstatoval, že již v odvolání namítal nedostatečnost, neurčitost a nevymahatelnost navržených opatření pro adaptaci na klimatické změny. Tvrdil, že je v rámci Záměru významný rozsah zeleně měněn na zpevněné plochy. Za opatření pro adaptaci na klimatické změny by tak považoval zejména neumožnění neodůvodněného využití ploch ochranné zeleně na parkoviště. Poukázal na to, že absenci adekvátního zhodnocení vlivu na změny klimatu vytykalo Záměru také Hlavní město Praha, jako územní samosprávný celek, což je v prvostupňovém rozhodnutí překonáno toliko komentářem zástupce investora. Zábor územním plánem vymezených zelených ploch a jejich nahrazení parkovištěm kompenzován není, avšak žalovaný neuvedl více, než že z hlediska posouzení EIA jsou navržená opatření dostačující.
31. Ve *čtrnácté žalobní námitce* žalobce vytkl, že rozhodnutí explicitně nestanoví podmínky pro další stupně projektové dokumentace. V prvostupňovém rozhodnutí jsou označeny konkrétní požadavky Hlavního města Prahy, které jsou vyřízeny toliko příslibem investora. Takový postup, kdy je realizace opatření na zmírnění environmentálních dopadů ponechána na libovůli investora, je dle žalobce nedostatečný. Rozhodnutí by mělo explicitně a jasně stanovit podmínky výstavby a provozu, které mají být v dalších fázích stavby dodrženy tak, aby mohla být jejich realizace kontrolována a případně vymáhána. Rozhodnutí má obsahovat přímo ve svém výroku jasně formulované podmínky, aby bylo možné jejich následné vymáhání, resp. aby bylo možné ověřit jejich zapracování do dalších stupňů projektové dokumentace. Takový požadavek však žalovaný odmítnul, když uvedl, že závěr zjišťovacího řízení vydaný jako rozhodnutí způsobem dle § 7 odst. 6 zákona EIA nemůže obsahovat podmínky, neboť zákon o EIA neumožňuje vydávání

vedlejších ustanovení výroku závěru zjišťovacího řízení podmiňujících závazný závěr o absenci významného vlivu záměru na životní prostředí.

32. Dle žalobce však zákon EIA stanovení kontrolovatelných vymahatelných podmínek nebrání a v praxi mnohé orgány ochrany životního prostředí takové podmínky v rozhodnutích podle § 7 odst. 6 zákona EIA stanovují. Nadto § 7 odst. 6 zákona EIA požaduje uvést úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze 2, čemuž prvostupňové ani žalobou napadené rozhodnutí nedostalo. K tomu poukázal na bod III/7 přílohy č. 2. zákona EIA, podle kterého má správní orgán hodnotit možnost účinného snížení vlivů, a požadované podmínky účinného snížení vlivů tak může dle žalobce správní orgán stanovit.
33. Dle žalobce zvolený přístup, kdy je rozsáhlý text rozhodnutí zaplevelen přísliby „s opatřením se počítá“, odporuje obecným požadavkům na správní rozhodnutí.
34. V *patnácté žalobní námitce* žalobce tvrdil, že byla problematická tvrzení Zpracovatele ponechána bez komentáře správního orgánu. Považoval za nepřipustné, aby orgán ochrany životního prostředí nechal otázku přijatelnosti míry zhoršení životního prostředí k vypořádání zástupci investora, neboť tento bude považovat za přijatelné jakékoli zhoršení životního prostředí. Žalovaný tuto námitku přešel opakováním komentáře o nepřekračování limitů pro starou hlukovou zátěž, ačkoliv to nikdo nenamítal. Žalovaný zcela obecně potvrdil postup MHMP s tím, že pokud prvostupňový orgán citoval Zpracovatele, nelze to označit za přenechání hodnocení přijatelnosti míry zhoršení životního prostředí na zástupci Oznamovatele.
35. Podle žalobce byly ale mnohé námitky vypořádány nekomentovaným vyjádřením Zpracovatele bez uvedení úvah Magistrátu. Takový postup označil za přenechání hodnocení míry zhoršení životního prostředí na Oznamovateli.
36. *Šestnáctou žalobní námitkou* žalobce namítl, že se prvostupňový orgán nevypořádal s některými námitkami a ponechal je zcela bez komentáře. Konkrétně upozornil na připomínky ČIŽP ohledně redukce plochy izolační zeleně či ochrany vod, a požadavek ČIŽP na další posuzování Záměru podle zákona EIA. Připomínka zásadní redukce plochy izolační zeleně o více než 50 % byla vypořádána komentářem zástupce investora, odkazujícím na reakci na připomínku Městské části Praha 11 na straně 33, kde však taková námitka vypořádána není. Z vyjádření zástupce investora tak žalobce dovodil, že zástupce investora znal při formulaci svého vyjádření finální podobu prvostupňového rozhodnutí, včetně stránkování a umístění komentářů v něm, což potvrzuje podezření, že se účast investora na zpracování prvostupňového rozhodnutí přesáhla přijatelnou míru. Žalobce tak trval na tom, že námitky v prvostupňovém rozhodnutí vypořádány nejsou, přestože žalovaný tvrdí, že MHMP všechna došla vyjádření k oznámení záměru vypořádal.
37. Žalobce uzavřel, že závěr žalovaného, podle nějž bylo prokázáno, že během zjišťovacího řízení nebyly identifikovány vlivy posuzovaného Záměru, které by v souvislosti s jeho realizací a provozem měly zásadně negativní dopad na veřejné zdraví a životní prostředí, je v rozporu s obsahem spisu a textem prvostupňového rozhodnutí, zejména s negativním vyjádřením HS MHMP, kdy dojde ke zhoršení již nyní odporujícím zákonným limitům rozptylové situace, a kdy má být Záměr umístěn v rozporu s územním plánem do ploch izolační zeleně. Prvostupňový orgán nevypořádal námitky dotčených subjektů, ignoroval důkazy o negativních dopadech Záměru, neprosazoval veřejný zájem a postupoval v rozporu se svým posláním definovaným v citované judikatuře.

38. S ohledem na nedostatky prvostupňového rozhodnutí, které nebyly napravitelné v odvolacím řízení, žalobce žádal, aby soud zrušil prvostupňové i žalobou napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

39. Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na správnosti a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na něž odkázal a v podrobnostech uváděl obdobně jako v jeho odůvodnění.
40. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
41. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Doplnění žaloby

42. V podání ze dne 13. 2. 2023 V podání ze dne 13. 2. 2023 žalobce poukázal na účel zjišťovacího řízení a názor Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 22. 11. 2021, č. j. 15 A 218/2018-124, podle něž nelze-li „na základě podkladů uvedených v § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů jednoznačně vyloučit možnost, že by záměr mohl mít významný vliv na životní prostředí, tedy pokud existuje i pouze potenciální možnost takového vlivu, musí příslušný orgán dospět k závěru, že záměr podléhá posouzení vlivu, a pak o tom vydá v souladu s § 7 odst. 5 písemný závěr“. Dle žalobce nelze v daném případě jednoznačně vyloučit možnost, že by záměr mohl mít významný vliv na životní prostředí, a tedy existuje potenciální možnost takového vlivu. Příslušný správní orgán proto měl dospět k závěru, že záměr podléhá posouzení vlivu na životní prostředí.
43. K posouzení kumulativních efektů žalobce poukázal na přílohu č. 2, písm. I, bod 2 zákona EIA s tím, že toto ustanovení nevylučuje z hodnocení kumulace záměry, které nejsou umožněny územním plánem. Pokud správní orgán nepovažuje za předmětné vyhodnocovat kumulaci vlivů záměrů s vlivem nějakého záměru, je nutné uvést, proč tak činí a nikoliv pouze poukázat na nepřítomnost nějakého záměru v územním plánu.
44. Nadto jsou ve stanovisku Odboru ochrany prostředí MHMP ze dne 27. 7. 2018, č. j. MHMP 594734/2018, explicitně vyjmenovaná velká panelová velká sídliště včetně Jižního Města, jako jedna z nejvíce zasažených oblastí z hlediska zranitelnosti vůči teplotním extrémům. Za kritická je možno označit místa, kde vysoká míra zranitelnosti koreluje s plánovaným využitím území jako zastavitelné, rozvojové, transformační, popřípadě obytné plochy. V tomto případě dojde k nahrazení ploch ochranné zeleně ve zranitelné lokalitě betonem bez řádného hodnocení vlivů na životní prostředí, přesto orgány ochrany životního prostředí nahrazení ploch ochranné zeleně betonem bez řádného posouzení vlivů na životní prostředí prosazují. Takový postup je v rozporu se základní zásadou dle § 2 odst. 4 správního řádu, podle něž správní orgán dbá na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem.

V. Jednání

45. Z nařízeného ústního jednání se žalobce omluvil a souhlasil s projednání věci v jeho nepřítomnosti. Žalovaný setrval na svém stanovisku, odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy a své vyjádření k žalobě. Konstatoval nezvyklý přístup prvostupňového správního orgánu, který do svého stanoviska vtělil argumentaci navrhovatele a nic k tomu dalšího nesdělil. Uvedl, že se z pozice nadřízeného správního orgánu snaží a působí na MHMP, aby se tak v budoucnu již nestalo.

Sám se ve svém rozhodnutí snažil postup žalovaného MHMP doplnit a napravit. Zdůraznil, že věcně je ale rozhodnutí MHMP správné.

46. Soud důkazy neprováděl, neboť je žalovaný považoval za nesporné, přičemž žalobcem navržené důkazy jsou převážnou měrou součástí spisového materiálu, ze kterého soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, v ostatním jsou pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí nadbytečné.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

47. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
48. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že je žalobce dotčenou veřejností dle § 7 odst. 9 ve spojení s § 3 písm. i) bod 2 zákona EIA, soud proto přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
49. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
50. Podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona EIA *dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. V rozhodnutí se uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu a informací obsažených v bodě D. 4 přílohy č. 3 k tomuto zákonu. Rozhodnutí se zveřejňuje způsobem podle § 16 a doručuje veřejnou vyhláškou. Právo podat odvolání proti rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 a dotčené územní samosprávné celky. Splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 doloží dotčená veřejnost v odvolání.*
51. Soud o věci uvažil takto:
52. Předně se soud zabýval druhou, třetí, patnáctou a šestnáctou žalobními námitkami, neboť v nich žalobce tvrdil nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V případě jejího opodstatnění by totiž soud nemohl posoudit věc samotnou a musel by z důvodu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí*, žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
53. Podle ustálené judikatury správních soudů (zejména Nejvyššího správního soudu, dále též „NSS“) je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Je však třeba připomenout, že požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí neznamená, že je správní orgán

povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).

54. V této souvislosti nelze ani pominout povahu zjišťovacího řízení podle zákona EIA tak, jak se jí zabýval zdejší soud v žalobcem zmiňovaném rozsudku ve věci sp. zn. 5 A 105/2018, ale též i Krajský soud v Praze v rozsudku ve věci sp. zn. 55 A 12/2019, z nichž vyplývá, že řízení vedené podle § 7 zákona o posuzování vlivů slouží toliko ke zjištění, zda oznámený záměr bude mít *významný vliv* na obyvatelstvo, na veřejné zdraví a na životní prostředí zahrnující jednotlivé složky uvedené v § 2 zákona o posuzování vlivů. Toto hodnocení probíhá podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k zákonu o posuzování vlivů. Zjišťovací řízení tak slouží pouze k ověření, zda vlivy záměru na životní prostředí nebudou významné a postačí jejich posouzení standardní cestou v dílčích postupech. Předmětem zjišťovacího řízení naopak není posouzení přípustnosti záměru z hlediska veřejnoprávních limitů upravených v dílčích právních předpisech, jejichž účelem je ochrana jednotlivých složek životního prostředí či veřejného zdraví. Splnění právně závazných limitů je předmětem zvláštních povolenacích a schvalovacích řízení, ať již jde o řízení dle stavebního zákona, zákona o ochraně ovzduší, zákona o odpadech, popř. jiných právních předpisů, přičemž v těchto řízeních je třeba předložit aktuální a správně zpracované odborné podklady. Negativní závěr zjišťovacího řízení, tj. rozhodnutí o tom, že závěr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí, nikterak nepředjímá postup správních orgánů v těchto dílčích řízeních a nemá žádný vliv na jejich rozhodnutí.
55. V nyní projednávané věci nahlížel soud na tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí (nejen) právě z pohledu citované povahy a cílů zjišťovacího řízení.
56. Současně soud přihlédl k ustálené rozhodovací praxi správních soudů, z níž vyplývá, že se na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů hledí jako jeden celek, kdy případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu mohl zhojit žalovaný (obdobně rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2012 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Proto se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností s ohledem na obsah odůvodnění obou správních rozhodnutí.
57. Na tomto místě lze přisvědčit žalobci, že je prvostupňové rozhodnutí kusé, strohé a nikoli výstižně reagující na námitky, které žalobce ve zjišťovacím řízení před vydáním rozhodnutí MHMP uplatnil. K tomu soud poukazuje na koncepci prvostupňového rozhodnutí Magistrátu, který k uplatněným námitkám žalobce ponechal prostor oznamovateli záměru k vyjádření a následně pak zaujal své stručné stanovisko, v němž vyjádření Oznamovatele přisvědčil. K tomu však nelze přehlédnout rozsáhlou popisnou část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde Magistrát postupoval důsledně podle ustanovení § 7 odst. 2 ve spojení s přílohami č. 1 a č. 2 a vymezil, o jaký Záměr se jedná, jeho kapacitu, charakter a možnost kumulace s jinými záměry, provedl popis jednotlivých fází výstavby a provozu, i technologického a technického řešení (str. 2 – 8 prvostupňového rozhodnutí). Následně pak ve vlastním odůvodnění pojednal o cíli zjišťovacího řízení dle § 7 odst. 2 ve vazbě na ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) – h) zákona EIA ve spojení s přílohou č. 2, uvážil samotné oznámení Oznamovatele závěru a vyjádření k němu, a vyjevil, k jakým závěrům sám jako prvostupňový správní orgán dospěl.

58. K tomu připomenul umístění záměru z hlediska Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy v dotčeném území (dále též „Územní plán“) a vyjádření odboru územního rozvoje MHMP ze dne 15. 9. 2021, vyšel i z dalších podkladů oznamovatele záměru týkajících se harmonogramu výstavby a zprovoznění komunikační sítě, včetně kapacitního posouzení dotčených křižovatek, podkladů týkajících se vlivu záměru na kvalitu ovzduší Rozptylovou studií společnosti Atem – ateliér ekologických modelů s. r. o. září 2021, a to i z hlediska vlivu stavebních prací na imisní situaci v lokalitě včetně modelových výpočtů.
59. Dále uvážil vyhodnocení zdrojů hluku společností Ekola group spol. s r. o. 09/2021 „Akustické posouzení“ a „Vyhodnocení vlivu hluku na veřejné zdraví“. Dále vzal Magistrát v úvahu možné změny horninového podloží, přírodní zdroje, významné krajinné prvky, zemědělský půdní fond, chráněná území a přírodní parky podle § 12 a § 14 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).
60. Vzal v úvahu také biologický průzkum území zpracovaný Oznamovatelem, resp. Ing. et Ing. P. C. J. Ph.D. květen 2021, který tvoří přílohu č. 6 předkládaného oznámení Záměru, jež byl zaměřen zejména na výskyt zvláště chráněných druhů rostlin dle příslušné vyhlášky, jakož i dendrologický průzkum ve formě dvou samostatných studií téhož zpracovatele („Aktualizace dendrologické inventarizace srpen 2020“ a „Dendrologická inventarizace – doplněk duben 2021“) a biologický průzkum území téhož autora z května 2021.
61. Prvostupňový správní orgán zvážil Záměr rovněž z hlediska zdrojů vytápění, položení inženýrských sítí, opatření pro adaptaci na klimatické změny, vsakování dešťových vod se závěrem, že záměr nebude mít významný negativní vliv na klima. Součástí podkladů Záměru, které Magistrát pojal jako podklad pro své rozhodnutí je i posouzení vlivu na povrchové a podzemní vody v jednotlivých fázích výstavby a provozu, dále podklady pro Záměr z hlediska vlivů na kulturní památky a další hmotný majetek, rovněž i řešení odpadového hospodářství a kumulativních vlivů záměru s dalšími záměry tak, jak jsou specifikovány na str. 15 – 17 oznámení.
62. Všechny tyto podklady a zjištění z nich učiněná pak vedly prvostupňový správní orgán k výroku ve smyslu § 7 odst. 6 zákona EIA, podle kterého Záměr nepodléhá posouzením vlivů na životní prostředí (str. 2-28 prvostupňového rozhodnutí). Z odůvodnění jeho rozhodnutí je přitom zřejmé, že se MHMP zabýval obsahem jednotlivých vyjádření, které obdržel v průběhu zjišťovacího řízení a zaujal k nim stanovisko (str. 30 – 56 prvostupňového rozhodnutí).
63. Žalovaný k odvolacím námitkám, v nichž žalobce jako odvolatel argumentoval obdobně, jako v podané žalobě, pak stanovisko Magistrátu doplnil. Odstranil tak nedostatek úvah, které žalobce prvostupňovému rozhodnutí vytýkal a uvedl, že se „*plně neztotožňuje s formou, jakou byl zaslaný komentář zpracovatele oznámení využit v rámci vypořádání vyjádření obdržených v průběhu zjišťovacího řízení a v napadeném rozhodnutí*“, ale s ohledem na věcnou správnost argumentace oznamovatele záměru, kterou prvoinstanční správní orgán převzal, neshledal důvodu pro zrušení prvostupňového rozhodnutí ani z důvodu porušení základních zásad činnosti správního orgánu dle § 2 – 8 správního řádu.
64. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný vzal při svém posouzení v úvahu podklady, které byly shromážděny v průběhu zjišťovacího řízení, a ve shodě s Magistrátem měl za to, že připomínky (vyjádření) neobsahovaly dostatečně odůvodněné argumenty k požadavku dalšího posuzování Záměru, pročež jim právem nemohl prvostupňový správní orgán vyhovět.

65. Žalovaný neshledal porušení rovnosti žalobce a dotčených osob dle § 7 odst. 1 správního řádu, neboť jim bylo umožněno uplatnit svá práva v rámci procesu EIA (zjišťovacího řízení), které bylo za tím účelem vedeno s tím, že Magistrát veškerá došla vyjádření k oznámení záměru ve svém rozhodnutí shrnul a stanovisko zaujal. Žalovaný nevěšel na tvrzenou nedostatečnost vyhodnocení možnosti kumulativních vlivů záměru s dalšími záměry v dané lokalitě a vysvětlil, že tyto byly řádně popsány a odůvodněny, kdy bylo definováno, zda k nim dojít může, dojde či nikoli, a oznámení záměru takové požadavky naplnilo. Prvostupňový orgán přitom všechny tyto údaje vyhodnotil ve vztahu k vyjádřením, která obdržel v průběhu zjišťovacího řízení a pokud použil komentář zpracovatele oznámení, který byl věcně správný, pak Magistrát nepochybil. Konkrétně se dále žalovaný vyjádřil k rozvoji oblasti kolem připravovaného exitu 4 a tzv. Vestecké spojky, kdy dal za pravdu prvostupňovému správnímu orgánu, resp. Zpracovateli oznámení z důvodů, které žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí rozvedl. Vypořádal se i s připomínkami o nesouladu s územním plánem, k dopravní situaci (včetně odhadu tzv. přetažené a odkloněné dopravy), k modelu dopravy, výpočtu jejího rozpadu, s negativním stanoviskem HS HMP, připomínkami k uplatněním navýšení hlukových limitů, znečištění ovzduší, vlivu záměru na zvláště chráněné druhy a k opatření pro adaptaci na klimatické změny. Zaujal stanovisko i k námitkám proti neuvedení podmínek pro realizaci Záměru v prvostupňovém rozhodnutí, k námitkám ohledně akustické situace a kvality ovzduší, jakož i k vyjádření České inspekce životního prostředí (zejména strana 5 – 8 žalobou napadeného rozhodnutí).
66. Závěrem žalovaný shrnul, na základě jakých podkladů bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno (oznámení záměru, několik odborných studií autorizovaných osob, došla vyjádření k oznámení záměru) a měl za to, že prvostupňový správní orgán vypořádal všechny připomínky ve zjišťovacím řízení dostatečně, a přestože se žalovaný neztotožnil s formou, jakou tak Magistrát učinil, a jakým způsobem využil komentář Zpracovatele záměru, konstatoval, že z hlediska věcného nelze stanovisko prvostupňového správního orgánu rozporovat. Pročež uzavřel, že bylo rozhodnutí MHMP vydáno v souladu s právními předpisy a s dostatkem důvodů pro výrok o tom, že Záměr nepodléhá posouzení vlivu na životní prostředí podle zákona EIA. Podle žalovaného bylo vyhodnocením podkladů pro rozhodnutí prokázáno, že během zjišťovacího řízení nebyly identifikovány vlivy záměru, které by v souvislosti s jeho realizací a provozem měly zásadně negativní dopad na veřejné zdraví a životní prostředí, prvostupňové rozhodnutí proto potvrdil.
67. Soud v podrobnostech uvádí, že MHMP a žalovaný reagovali i na zásadní připomínky ČIŽP, Magistrát v prvostupňovém rozhodnutí na str. 37 – 42, žalovaný pak zejména na str. 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí.
68. Žalovaný k odvolací námitce žalobce ve věci nedostatečného vypořádání připomínek k oznámení Záměru uvedl, že se MHMP vypořádal se všemi došlými vyjádřeními k oznámení Záměru, jakož i k vyjádření ČIŽP na str. 37 prvostupňového rozhodnutí. Konstatoval, že se ze strany Magistrátu jedná shrnutí celého vyjádření s tím, že jednotlivé části týkající se ochrany přírody a ochrany vod jsou vypořádány v následujícím textu.
69. Nelze tak přisvědčit žalobci, že by žalovaný na danou námitku nereagoval, a s ohledem na skutečnost, že se prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí (tak, jak bylo shrnuto výše) zabýval dopadem jednotlivých vlivů na životní prostředí v rámci posuzování podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona EIA, soud nepovažuje žalobou napadeného stanovisko žalovaného ve spojení se stanoviskem Magistrátu za nepřezkoumatelné.

70. K obdobnému závěru soud dospěl i ve vztahu k posouzení vyjádření Hygienické stanice hl. m. Prahy (HS HMP), reakce Zpracovatele oznámení a postoje prvostupňového orgánu k tomuto vyjádření (str. 42 – 47 prvostupňového rozhodnutí). V něm se MHMP ztotožnil se stanoviskem Zpracovatele. Učinil tak však s poukazem na vyjádření Ministerstva zdravotnictví (ze dne 15. 3. 2022, č. j. MZDR 9485/2022-2/OVZ), které průkaz možnosti uplatnění limitu staré hlukové zátěže pro daný záměr potvrdilo, a připustilo použití limitu pro starou hlukovou zátěž v daných referenčních bodech. Také žalovaný se touto otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval a ve vztahu k obdobné námitce žalobce konstatoval, že byť se neztotožňuje s formou, jakou bylo stanovisko prvostupňového orgánu v jeho rozhodnutí shrnuto, a následně vypořádáno, považuje argumentaci prvostupňového správního orgánu za věcně správnou. K tomu žalovaný posoudil povahu jednotlivých podkladů k oznámení Záměru, uvedl, že jejich obsah není pro příslušný úřad závazný (nejedná se o závazná stanoviska a podobně) a konstatoval, že případné nesouhlasné vyjádření nezakládá automaticky nárok na další posuzování Záměru. Přisvědčil tak prvostupňovému správnímu orgánu, který vyšel z vyjádření Zpracovatele záměru v tom, že nejsou požadavky HS HMP v procesu EIA, resp. ve zjišťovacím řízení relevantní. Zdůraznil, že prvostupňový správní orgán není příslušný k „ukončení projednávání záměru“, jak žalobce v odvolání požadoval, neboť zákon EIA umožňuje ukončit zjišťovací řízení negativním závěrem zjišťovacího řízení dle způsobem dle § 7 odst. 6 zákona EIA, případně pozitivním závěrem zjišťovacího řízení odůvodněným písemným závěrem dle § 7 odst. 5 zákona EIA. Magistrát však neshledal na základě všech podkladů ve zjišťovacím řízení důvody k dalšímu posuzování záměru dle zákona EIA, proto rozhodl tak, jak je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí, tedy způsobem dle § 7 odst. 6 zákona EIA.
71. Žalovaný se v této souvislosti vyjádřil k uplatnění navýšení hlukových limitů z titulu tzv. staré hlukové zátěže. K tomu poukázal na akustické posouzení společnosti EKOLA group, spol. s r. o. září 2021, které je přílohou Záměru, s tím, že v souladu s platnou legislativou prokázalo možnost použití limitu staré hlukové zátěže. Čímž bylo překonáno vyjádření HS HMP. Zdůraznil, že je třeba respektovat platnou legislativu, a s ohledem na to, že nebude docházet k překročení hygienických limitů staré hlukové zátěže, není požadavek HS HMP důvodný.
72. Vyjádřil se i k tvrzení žalobce ohledně závěru MHMP ke znečištění ovzduší. K tomu poukázal na Metodický pokyn pro vypracovávání rozptylových studií Ministerstva životního prostředí, zjištění z map úrovní znečištění ovzduší a data Českého meteorologického ústavu podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, dle kterých k překračování sledovaných imisních limitů nedochází. Pokud je v části území denní limit překračován, nachází se tyto oblasti v blízkosti dálnice D1 mimo prostory obytné zástavby. Za použití podkladů zjišťovacího řízení za použití metodického pokynu dovedl, že vlivem realizace a provozu Záměru nedochází k překračování imisního limitu u žádné ze sledovaných charakteristik. Závěrem zdůraznil, že cílem zjišťovacího řízení je posoudit možnost významných vlivů záměru na životní prostředí, ne však zkoumat striktní dodržování imisních limitů v předmětném území. K tomu poukázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které dostatečně popisuje přípustnost předmětného Záměru, kdy vlivem tohoto Záměru nedojde k významnému zhoršení kvality ovzduší v zájmovém území.

73. Ke kompenzačním opatřením žalovaný konstatoval, že nejsou zákonem vyžadována, přesto byla zpracovatelem záměru zpracována Studie opatření ke snížení vlivu záměru na kvalitu ovzduší, včetně uvažované výsadby dřevin.
74. Žalovaný reagoval i na námitku ke stanovisku prvostupňového orgánu k vlivu záměru na zvlášť chráněné druhy, k opatřením pro adaptaci na klimatické změny, k požadavku žalobce, aby závěr zjišťovacího řízení obsahoval podmínky, k akustické situaci a kvalitě ovzduší. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je přitom zřejmé, že žalovaný se i v této souvislosti zabýval podklady spisového materiálu a vyjádřeními, která byla v průběhu zjišťovacího řízení uplatněna (zejména str. 7 – 8 žalobou napadeného rozhodnutí), a uvedl, důvody, pro které na odvolací námitky nevešel.
75. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým správním rozhodnutím jsou na samé hranici přezkoumatelnosti správních rozhodnutí tak, jak je limitována shora zmíněnou judikaturou správních soudů (zejména NSS). Soud přitom v souladu s ustálenou judikaturou nahlíží na obě rozhodnutí, jako na jeden celek a dospěl k závěru, že tato rozhodnutí splňují, byť ve velmi stručné a až strohé podobě, splňují požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají*“. K tomu soud zdůrazňuje, že k uvedenému závěru dospěl i s ohledem na obsah spisového materiálu a podklady pro rozhodnutí, které, jak bylo uvedeno výše, prvoinstanční správní orgán vzal při svém hodnocení jednotlivých vyjádření a zjištění v průběhu zjišťovacího řízení v úvahu, aby poněkud „nešťastně“ ve smyslu nikoli „vlastními slovy“, reagoval na nesouhlas žalobce v průběhu tohoto řízení. Podle stanoviska soudu žalovaný takový nedostatek prvostupňového rozhodnutí napravil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na něž soud pro stručnost odkazuje. Na základě všech uvedených skutečností soud proto nemohl vejít na tvrzení žalobce, že MHMP nekriticky přejal předložené podklady Oznamovatele a na nich vystavěl své závěry, a naopak vyjádření veřejnosti a dotčených orgánů bagatelizoval, či se jimi vůbec nezabýval bez odpovídajícího zdůvodnění.
76. Vycházejíc z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nelze přisvědčit ani tvrzení, že Oznamovatel záměru je autorem celého prvostupňového rozhodnutí, a že prvostupňový orgán nerovně přistupoval k argumentům stran, protože je rozhodnutí prvostupňového orgánu v příkrém rozporu se zásadami rovného postavení dle § 7 odst. 1 správního řádu. Jak již bylo výše uvedeno, rozhodnutí obou správních orgánů jako jeden celek na stanoviska žalobce, jakož i dotčených orgánů reagovala, a je z nich zřejmé jejich posouzení těchto vyjádření. Z obsahu spisového materiálu se přitom nepodává, a žalobce to ani konkrétně nespecifikuje, že by žalobce neměl prostor svá vyjádření uplatnit. K tomu soud připomíná povahu zjišťovacího řízení podle zákona EIA a zdůrazňuje, že slouží toliko ke zjištění, zda oznámený záměr bude mít významný vliv na obyvatelstvo, veřejné zdraví a životní prostředí včetně jednotlivých složek dle § 2 zákona EIA, a že takové hodnocení slouží pouze k ověření, zda vlivy Záměru na životní prostředí

nebudou významné a postačí jejich posouzení standardní cestou dle další zákonů, zejména zákona stavebního.

77. Pokud žalobce v této souvislosti poukazoval na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 5 A 105/2018 soud k tomu uvádí, že závěrům tohoto rozsudku plně přisvědčuje. Zároveň je ale třeba konstatovat, že důvodem pro zrušení rozhodnutí v tamní věci byla úplná absence jednoho z obligatorních podkladů zjišťovacího řízení. A tak tomu v nyní projednávané věci není, neboť prvostupňový orgán opatřil veškeré zákonem požadované podklady pro posouzení záměru dle zákona EIA, včetně jeho příloh. Rozhodnutí správních orgánů tak neporušila ani ustanovení § 2 správního řádu, jakož i § 3, tj. princip právní jistoty a materiální pravdy, jak žalobce tvrdil.
78. Ze shora uvedený důvodů soud odmítá i námitku žalobce, směřující proti nedostatečnému vypořádání stanoviska orgánů ochrany životního prostředí (ČIŽP). Pokud žalobce v této souvislosti poukazoval na formulace prvostupňového rozhodnutí, včetně stránkování a umístění komentářů v něm, a měl za to, že účast oznamovatele záměru na zpracování rozhodnutí správního orgánu I. stupně přesáhla přijatelnou míru, soud k tomu s odkazem na výše uvedené dodává, že je na žalovaném, aby takový postup prvostupňového správního orgánu metodickou cestou napravil, jak ostatně zástupce žalovaného při ústním jednání před soudem sám potvrdil s tím, že takovou metodickou činnost již vůči MHMP vede.
79. K poukazu žalobce na to, že „některé námitky v prvostupňovém rozhodnutí vypořádány nejsou“ se soud bez dalšího vyjádřit nemůže, neboť pro svou obecnost a nekonkrétnost k nim nelze zaujmout bližší stanovisko. Po seznámení s podklady spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů však považuje konkrétní námitky, uplatněné žalobcem v průběhu správního řízení, prvostupňovým orgánem a žalobou napadeným rozhodnutím za vypořádané.
80. K námitce podezřelých okolností při vydání napadeného rozhodnutí (*první žalobní bod*) soud uvádí, že poukaz žalobce na členství P. H. v Radě hl. m. Prahy je obecný a nekonkrétní. Z prvostupňového rozhodnutí se podle stanoviska soudu nepodávají ani žalobcem tvrzené nelogické a podezření vzbuzující formulace. K uvedenému nelze dospět ani s ohledem na obsah odvolání. V něm žalobce dovozoval jako podezřelý fakt, že prvostupňový správní orgán vydal své rozhodnutí se závěrem, že sporný záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí přesto, že orgán ochrany veřejného zdraví dospěl k tomu, že záměr není z hlediska zájmu chráněných HS HMP akceptovatelný. Jak již bylo uvedeno shora, správní orgány obou stupňů zaujaly stanovisko k negativním vyjádřením dotčených orgánů v průběhu zjišťovacího řízení a z odůvodnění rozhodnutí obou stupňů je zřejmé, jak o něm uvážily. Ačkoli žalobce v žalobě tvrdil, že systémovou podjatost v pravém slova smyslu nenamítal, soud ve shodě se žalovaným v odůvodnění odvolání žalobce spatřuje takovou námitku v tom, že žalobce brojil proti účasti P. H. na řízení. Kdy žalobce s odkazem na veřejně dostupné informace tvrdil, že měl P. H. prosazovat zájmy organizované zločinné skupiny. Žalovaný proto nepochybil, pokud se námitkou zabýval jako námitkou systémové podjatosti, kterou v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 4 a 5) vypořádal. Soud na tomto místě rovněž přisvědčuje žalovanému, že žalobce konkrétní skutečnosti, svědčící o negativním zapojení P. H. do zjišťovacího řízení neshledal a nepodávají se ani z obsahu spisového materiálu.
81. Námitka není důvodná.

82. K námitkám, směřujícím proti posouzení vlivu Záměru na dopravu (*šestá, sedmá a osmá žalobní námitka*) soud uvádí, že vypořádání této otázky správními orgány obou stupňů považuje za souladné s výše zmíněnou povahou zjišťovacího řízení a kritérii přílohy č. 2 zákona EIA. K tomu soud poukazuje na stanovisko žalovaného tak, jak je zachyceno na straně 6 – 7 žalobou napadeného rozhodnutí, kdy se vyjadřuje k vyhodnocení vlivu záměru na dopravní situaci v lokalitě a s tím spojeným vlivu na hlukovou a emisní zátěž území, k odhadu přetažené (a odkloněné) dopravy, k modelu dopravy a výpočtu rozpadu dopravy tak, jak vyplývají ze zjištění z průběhu zjišťovacího řízení. Ve shodě se žalovaným soud uvádí, že žalobce konkrétně netvrdí, v jakém ohledu bylo třeba se od podkladů zjišťovacího řízení (Technická správa komunikací hl. m. Prahy, IPR hl. m. Prahy) odchýlit, kdy současně sám nijak ke svým argumentům žádná odborná vyjádření, odborná stanoviska, případně znalecké posudky, oponující shromážděným podkladům, nepředkládá a závěry vyplývající z podkladů zjišťovacího řízení sám nijak blíže nevyvrací. Svá tvrzení žalobce uplatňuje v obecné rovině, a pokud se staví k podkladům již konkrétně, nemají jeho tvrzení věcný podklad, resp. neobsahují průkaz o pravdivost jeho tvrzení, a zůstávají tak pouze v rovině spekulací.
83. Námitky nejsou důvodné.
84. K námitkám žalobce k hlukové zátěži v důsledku Záměru (*devátá a desátá námitka*) soud poukazuje na vypořádání průřezové námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, konkrétně na poukaz k vypořádání negativního stanoviska HS HMP tak, jak bylo uvedeno shora, a doplňuje, že prostý nesouhlas žalobce s věcným posouzením podkladů správními orgány ve zjišťovacím řízení nemůže sám o sobě v daném rozsahu způsobit nezákonnost jejich posouzení dle § 7 odst. 6 zákona EIA. K tomu soud opětovně zdůrazňuje zvláštní povahu tohoto řízení a skutečnost, že k rozhodnutí podle § 7 odst. 5 zákona EIA dochází pouze v případě, že lze dospět k závěru o tom, že nepostačuje posouzení standartní cestou v dílčích postupech. Jak již bylo výše zmíněno, zjišťovací řízení slouží (pouze) k ověření, zda vlivy záměru na životní prostředí nebudou významné. Lze připustit, že stěžejní pro další posouzení záměru na nižších stupních územně plánovací dokumentace bude stavební zákon v územním řízení. Tam budou (pokud oznamovatel uplatní žádost o umístění stavby a stavební povolení) veškeré relevantní skutečnosti posuzovány podrobněji, jak zákon stanoví.
85. Námitky nejsou důvodné.
86. K obdobnému závěru soud dospěl i při posouzení *jedenácté žalobní námitky* o nadlimitní imisní zátěži předmětného území. I v tomto ohledu totiž žalobcem uplatněné argumenty (v průběhu zjišťovacího řízení, následně v odvolání a podané žalobě) spadají svou mírou podrobnosti do řízení o umístění stavby. Pokud žalobce v této souvislosti nesouhlasil s kompenzačními opatřeními a přisvědčoval stanoviskům dotčených orgánů, která je shledávala nedostatečnými, pak je třeba ve shodě se žalovaným konstatovat, že zákon ve zjišťovacím řízení takovou povinnost Oznamovateli neukládá, správní orgán tak nemá povinnost se takovými kompenzačními opatřeními zabývat, i kdyby je navrhovatel do svého záměru pojal. Pokud je tedy Oznamovatel předložil a uvažuje je ve svém záměru, jak je tomu v nyní projednávané věci, pak správní orgán I. stupně a žalovaný nijak nepochybili, pokud se jeho záměrem i v tomto ohledu zabývali. Lze tak již jen připomenout vyjádření žalovaného k žalobě, a jeho odkaz na judikaturu Krajského soudu v Praze, podle nějž překročení limitů nutně neznamená, že musí být vydáno nesouhlasné závazné stanovisko k posouzení vlivů, podstatné je, zda došlo k řádnému zjištění, popisu, posouzení a

vyhodnocení vlivů záměru na ovzduší (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2020, č. j. 55 A 67/2019 – 95, ve vztahu ke zjišťovacímu řízení rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2019, č. j. 55 A 12/2019 – 59).

87. Námitka není důvodná.

88. Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se nestal ani *dvanáctý žalobní bod* o nesprávném hodnocení situace zvláště chráněných druhů. Je tomu tak proto, že správní orgány obou stupňů vyšly ve svých závěrech z tzv. biologického průzkumu, zpracovaného Oznamovatelem záměru, resp. autorizovanou osobou, a provedly hodnocení podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny s tím, že podkladem pro jejich závěry byl právě tento biologický průzkum v oznámení záměru. Poukázaly též na stanovisko Odboru ochrany prostředí MHMP, jako dotčeného orgánu, z něhož se podává, že ve vztahu k jedincům zvláště chráněných druhů je třeba požádat o vydání rozhodnutí o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jinak byl bez připomínek. Magistrát k tomu uzavřel, že z takového posouzení (včetně pozitivního stanoviska z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu, ochrany ovzduší a ochrany vod), nevyplyvá nutnost posuzovat záměr, navíc to dotčený orgán ani nepožaduje a nijak z jeho vyjádření neplyne, že by mohl významně negativně ovlivnit životní prostředí. Doporučení a upozornění jsou směřována do další fáze projektové přípravy. Žalovaný k tomu poukázal na uvedená zjištění Magistrátu, a považoval jeho podklady za vhodné pro posouzení vlivu záměru na zvláště chráněné druhy. Zdůraznil, že žalobce v odvolání neuvedl skutečnosti, které by závěry biologického hodnocení zpochybnil. Doporučení k realizaci Záměru, zahrnuté v příslušné kapitole tohoto Záměru, chápal jako součást Záměru, s jejichž naplněním se při realizaci počítá. Uvedenému posouzení správních orgánů soud nemá co vytknout a pro úplnost doplňuje ve shodě se žalovaným, že pokud oznamovatel záměru přistoupí k dalším krokům a požádá o umístění stavby, bude muset respektovat potřebu zajistit si shora uvedenou výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Pokud žalobce požadoval, aby základní doporučení k záchraně zvláště chráněných živočichů bylo převzato do výroku rozhodnutí magistrátu, pak soud považuje za důvodný odkaz žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí na příslušnou kapitolu záměru (B.I.6), kde se s naplněním těchto doporučení počítá. Jak již bylo uvedeno, žalobcovy požadavky by měly být zohledněny při rozhodování příslušného správního orgánu o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy v navazujících řízeních, nikoli v řízení zjišťovacím dle § 7 zákona EIA. K tomu soud dále poukazuje na § 90 stavebního zákona, který v územním řízení stavebnímu úřadu ukládá posoudit záměr žadatele, mj. i v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, případně s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. Mezi nimi je v poznámce pod čarou uveden i zákon o ochraně přírody a krajiny.

89. Na stejné zákonné ustanovení lze poukázat i k námitce žalobce o preferenci využití ploch, do kterých má být Záměr umístěn. Tedy, aby se tak dělo v souladu se stanoveným účelem dle územního plánu nikoli využití podmíněčně přípustné. Ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) totiž stanoví, aby stavební úřad v územním řízení posoudil soulad záměru s požadavky nejen stavebního zákona, ale i jeho prováděcích předpisů, a zejména s obecnými požadavky na využívání území. K otázce posouzení Záměru ve vztahu k územnímu plánu soud dále uvádí, že není pravdou, že by žalovaný tyto námitky žalobce ignoroval, jak žalobce tvrdí. Vypořádal se s nimi totiž na str. 6 svého rozhodnutí jako s námitkami, směřující proti nesouladu s územním plánem a soud pro stručnost na jeho závěry odkazuje.

90. Námitka není důvodná.

91. Ve *třináctém žalobním bodu* kritizoval žalobce nedostatek opatření ve vztahu ke klimatickým změnám, která považuje za nedostatečná, neurčitá a nevymahatelná. Uvedená námitka má svou podstatou vazbu na *jedenáctou námitku* o nadlimitním imisním zatížení územní s poukazem na stanovisko ČIŽP. K tomu soud uvádí, že zákon EIA neukládá oznamovateli záměru předložit opatření k eliminaci jeho vlivu dopadu na životní prostředí. Skutečnost, že je přesto Oznamovatel záměru označil, je tedy nad rámec požadavků zákona. I v tomto případě má soud za to, že v podrobnostech bude uvedené řešeno případě v navazujících řízeních, resp. při umístění stavby, pokud takové rozhodnutí bude vydáno. Soud proto nepovažuje za nezákonné stanovisko Magistrátu a žalovaného, podle kterých jsou kompenzační opatření v záměru dostatečná, ani související poukaz na parkové a sadové úpravy, částečně zelenou střechu obchodního centra, bezemisní zdroj vytápění, zasakování srážek, odtok do kanalizace, jak blíže specifikoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, ale jak zejména vyplývá z podkladů Záměru.
92. K žalobcem poukazovanému kácení dřevin soud pro úplnost uvádí, že stavební zákon uvažuje o povolení ke kácení dřevin pro účely stavebního záměru až v územním řízení, jak ostatně vyplývá z ustanovení § 8 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny a judikatury Nejvyššího správního soudu (obdobně v rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 4 As 20/2008), neboť až v této fázi bude jednoznačně vymezen rozsah a situování stavby a postaveno a jisto, které dřeviny by realizaci stavby musely být pokáceny. Nelze v této souvislosti ani přisvědčit stanovisku žalobce, že zástupce investora v komentáři k uvedené námitce potvrdil, že kompenzační opatření pravděpodobně realizovat nebude. Z obsahu tohoto vyjádření soud naopak považuje za zřejmé, že uvažovaná kompenzační opatření, resp. výsadba stromů bude realizována po dohodě s Městskou částí Praha 11, pokud to podmínky území vzhledem k nadzemnímu vedení VVN a jeho ochranného pásma dovolí, nebo na pozemcích ve vlastnictví Městské části Praha 11, např. v blízkosti obytné zóny. Z toho se podle stanoviska soudu nepodává, že by Oznamovatel záměru v následných řízeních nechtěl k realizaci jeho záměrem zamýšlených kompenzačních opatření přistoupit, ale že tak bude muset učinit s ohledem na další vývoj a stanoviska dotčených obcí v mezích podmínek, které v území panují.
93. Námitka není důvodná.
94. Obdobně soud nahlíží i na námitku uplatněnou pod *třináctým žalobním bodem*, v němž žalobce opět namítal nedostatky, neurčitost a nevymahatelnost Záměrem navržených opatření ve vztahu ke změně dosavadní zeleně na nebezpečné plochy, kdy za vhodné opatření považoval neumožnit neodůvodněné využití ploch ochranné zeleně na parkoviště. K tomu poukázal na vyjádření hl. m. Prahy jako územně samosprávného celku s tím, že žalovaný považoval z hlediska posouzení EIA navržená opatření za dostačující. K tomu soud odkazuje na výše uvedené stran kompenzačních opatření a setrvává na svém závěru, že v rámci zjišťovacího řízení zákon oznamovateli záměru neukládá formulovat kompenzační opatření, a pokud tak oznamovatel učinil, stalo se tak nad rámec. Ve shodě se žalovaným má soud za to, že Oznamovatelem navržená opatření tak, jak už byla stručně výše zmíněna, jsou dostatečná a bude na dalších stupních územního plánování a navazujících řízeních, aby při konkretizaci a bližší specifikaci případného stavebního záměru při umístění stavby a stavebním povolení byl umísťovaný a povolovaný projekt podroben zákonným postupům, které bude muset stavebník dodržet. V rámci zjišťovacího řízení však soud rozpor se zákonem v postupu správních orgánů při posouzení záměru neshledal.

95. Pokud žalobce poukazoval na vyjádření Hlavního m. Prahy, jako územně samosprávného celku, soud k tomu uvádí, že se jedná o jedno z vyjádření dotčených osob v rámci zjišťovacího řízení, které správní orgán I. stupně a žalovaný na podkladech zjišťovacího řízení hodnotili ve vztahu i k ostatním vyjádřením, což je zřejmé z odůvodnění obou rozhodnutí. A pokud žalobce v této souvislosti vytýká stručné stanovisko žalovaného, že jsou navržená opatření z hlediska EIA dostačující, pak pomíjí, že žalovaný vytkl i kapitolu D. I. 4. 2 (strana 8 žalobou napadeného rozhodnutí) v podkladech předkladatele záměru „Vliv na klima“ s tím, že tento podklad řeší možný vliv realizace záměru na klima. V návaznosti na to pak žalovaný poukázal i na další kapitolu B. I. 6 (Stručný popis technického a technologického řešení záměru včetně případných demoličních prací nezbytných pro realizaci záměru). Aby žalovaný zdůraznil, že v nich Oznamovatel záměru navrhuje žalobcem požadovaná opatření pro adaptaci na klimatické změny. Závěr žalovaného je tak podpořen podklady spisového materiálu a ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně tvoří přezkoumatelný celek.
96. Námitka není důvodná.
97. Bez vlivu na zákonnost je i tvrzení žalobce ve *čtrnácté žalobní námitce*, kdy rozhodnutím správních orgánů vytýká absenci stanovení podmínek pro další stupně projektové dokumentace. Podle stanoviska soudu jde žalobní námitka nad rámec požadavků zákona, který ve zjišťovacím řízení povinnost správním orgánům stanovit podmínky pro další stupně projektové dokumentace neukládá. Požadavek žalobce, aby rozhodnutí obsahovalo přímo ve svém výroku jasné formulované podmínky k jejich možnému následnému vymáhání, resp. k ověření jejich zapracování v dalších stupních projektové dokumentace, tak nemá oporu v zákonných předpisech. Postup žalovaného a magistrátu proto nebyl v rozporu se zákonem, resp. ustanovení § 7 odst. 6 zákona EIA. Neobstojí tak tvrzení žalobce, že zákon EIA takovému postupu nebrání a že jej v praxi mnohé orgány životního prostředí stanovují. Takový postup by byl totiž nad rámec zákona. Ostatně zmíněný § 90 odst. 1 ukládá stavebnímu úřadu v následných řízeních (zde v územním řízení) posuzovat, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky vymezenými pod písmeny a), b), c), tedy mj. i s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popř. s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, kdy v poznámce pod čarou (jak již bylo výše zmíněno) je uveden mj. i zákon o vodách, zákon o ochraně přírody a krajiny, zákon o ochraně ovzduší, zákon o státní památkové péči, zákon o lesích a další.
98. Žalobní námitka není důvodná.
99. Závěrem soud uvádí, že si je vědom blízkosti mezní hranice přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Ve svých závěrech o tom, že nakonec jejich rozhodnutí nepřezkoumatelnými neshledal, byl ale soud veden i zásadou hospodárnosti, neboť by se v případě zrušení správních rozhodnutí na věcně správných závěrech jejich posouzení ničeho nezměnilo a správní orgány by jen „lépe“ odůvodnily to, co lze z jejich závěrů na podkladech spisového materiálu již nyní vyčíst.

VII. Závěr a náklady řízení

100. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
101. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. března 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu